

Piktorok között

Szeptember eleje volt. Csengett a telefonom. Lábik János festőművész barátom hívott:

– Holnap Keszölcse megyek egyik barátomhoz. Festeni fogunk. Mások is jönnek, leszünk hárman-négyen. Gyere, jó társaság lesz.

Ilyenben még nem volt részem, hát ráálltam. Másnap hétfő volt, reggel az első komppal mentünk. Esztergomban már várt ránk a vendéglátónk, Nyilasi Tibor, a Keszölcse-ről elszármazott, Kanadában élő, nyugdíjas magyar rajztanár-festőművész. A városban még csatlakoztak hozzánk ketten: a nyergesújfalui Sziklai Károly és a süttői Tóth Zsuzsanna festőművészek.

Keszölcse elsőként házigazdánk kiállítását tekintettük meg. A Borház előkelő éttermének falait többféle technikával készült festmények-grafikák díszítették. A téma gazdagsága, megformálásának sokfélesége és színvonala ragadott meg elsősorban. A mondanivalóban való elmélyedéshez már több hozzáértés és idő kellene. A látványt még kiegészítették a művész otthoni képei.

A tízórai elfogyasztása után a helyi templomban megtekintettük Círil és Metód, az óslávok hittérítőinek mozaik portréit, valamint a Szent Kelemen csodatételét ábrázoló nagyméretű mozaik oltárképet, vendéglátó barátunk alkotásait. Ezután újra kocsiba ültünk és irány a természet. Kisebb bolyongás után az egyik domb tetején állapodtunk meg. Innen belátható volt a falu egy része. Mögöttünk a Pilisi-hegység őszeleji napfényben, változatos színekben pompázó koszorúja, előttünk a hegység északnyugati nyúlványa, annak tövében húzódik a falu piros tetős házai-

val. A társaság elhelyezkedett, és nyomban munkához látott. Ahogy ki-ki a maga módján elkészült művével, további helyet kerestünk. Ez már körülményesebb volt. Úttalan utakon rázkódtunk a Ladában, majd jókora kanyart megtéve visszajutottunk a faluhoz közeli egyik magaslatra. Innen más rálátás volt a tájra, jól belátható volt az egész falu is. Mindenki keresett magának alkalmas helyet, és munkához láttak. Jani és Károly „vérbeli” tájképfestő, Tibornál inkább az emberi alakok dominálnak, Zsuzsannát pedig a virágok ihletik elsősorban. Most mindegyikük a táj szépségét próbálja megragadni. Más-más szemszögből nézve, más-más módszerrel csaknem ugyanarról a látványról egészen eltérő zsánerű művek születtek. Beigazolódott: mások vagyunk, másképp látunk, másképpen csináljuk.

Persze kellemes társalgás, odaszólás-mondogatás is folyt eközben. Meg egy kis falatozás is a táskákból előkerült elemőzsiákból. A hangulatos nap kávézással, sörözgetés melletti érdekes szakmai tereferével végződött. Ugyanis közben eszembe jutott, hogy már szeptember van, változott a komp menetrendje. Gyorsan összekaptuk holmijainkat. Szerencsére az utolsó kompjáratot még elértük. Hála az égnek, most már ilyen gondunk nincs.

Nagyszerű, tehetséges emberek-barátok körében, érdekes élményekben, hangulatos társalgásban eltöltött napunk volt. Érdemes volt elmennem.

Megjelent: Esztergom és Vidéke, XVI. évf. 49. sz. 2001. december 13. 2. old.

Interneten: [\(http://library.hungaricana.hu/hu/view/Esztergom_es_Videke_2001/?pg=346&layout=s&query=SZO%3D\(V%3C%A9rcse%20Mikl%C3%B3s\)](http://library.hungaricana.hu/hu/view/Esztergom_es_Videke_2001/?pg=346&layout=s&query=SZO%3D(V%3C%A9rcse%20Mikl%C3%B3s))

(2016. 01. 02. 8.05)

Nyilasi Tibor: Rómeó és Júlia (vázlat; akvarell és tus)